

naravnost nasprotuje prejšnjim vestem, katerim so pripisovale evropske vlade popolno verjetnost, ker so jih potrdili njih zastopniki na kitajskih tleh. Kdaj so torej poročevalci v Shanghaiju in Tientsinu »farbali« Evropo, prej ali sedaj? Ako bi bila resnična najnovejša vest, je še mnogo nade, da rešijo tujce v Pekinu zmagujoči Rusi in Japonci, ki so te dni dobro naklestili Kitajce v bitki 18 milj južno od Pekina in ubili 1000 mož. Toda Rusi in Japonci bodo od dohodu v glavno mesto bržkone zaman iskali evropskih rojakov. Ljuti boji so se bili koncem minulega tedna za Tientsin. Kitajci so bombardirali evropske naselbine, Japonci pa kitajski del mesta, kakor pravijo z velikim uspehom, toda boj le še ni končan. Razun vojakov se je neki že vse izselilo v Taku, a tudi angleške vojske so poslali nazaj na ladije, ker so menda Japonci uvideli, da so jim le za nadlego.

Dopisi.

Iz Jarenine. (Slomšekova slavnost). Hvala Bogu, zopet je Jarenina doživela kaj lep naroden praznik, ki ji ne izgine tako hitro iz spomina. Slomšekova slavnost se je izvršila zadnjo nedeljo nad vse sijajno in veličastno. Preteči oblaki, ki so nas zelo vznemirjali, so se naenkrat umaknili proti jugu, tako, da smo lahko ob najlepšem vremenu obhajali to znamenito narodno slavnost. Udeležba je bila ogromna; Jareninčani in Jareninčanke so ta dan pokazale z vsestransko udeležbo, kakó jim je pri srcu sv. vera pa beseda materna. Posebno so nas razveselili naši zunanji prijatelji, pred vsem požrtvovalni mariborski rodoljubi duhovskega in posvetnega stanú, potem Jakobčani, Šentiljčani, Kungotčani; iz Šentilja je došlo lepo število zavednih slovenskih mladeničev, ki v zadnjem času izvrstno delujejo za narodni napredek v šentiljski župniji, nekaj mladeničev je došlo od Sv. Magdalene v Mariboru, ki so bili odičeni s slovenskimi trobojnicami. Še več naših sosedov bi bilo prihitelo, da jih ni ustrašila preteča nevihta.

Slavnostni prostor pri cerkvi je bil lepo ozaljšan z zastavami, s podobo Slomšekovo in s primernimi izreki Slomškovimi. Slavnost otvori podpredsednik bralnega društva, najpristrčneje pozdravljajoč zbrani narod. Nato prav lepo zapoje domači mešani zbor pod vodstvom učitelja Čonča Slomšekovo »Preljubo veselje«, potem »Na goro«. Mladenič, Sekolov Franček, izvrstno deklamuje pesem »A. M. Slomšku«, na kar naenkrat zadoné ljubki glasovi mariborskih pevcev, ki vzbudé splošno pozornost našega ljudstva.

Na vrsto pride glavna točka slavnosti: slavnostni govor. Splošna tišina zavlađa, ko stopi na oder naš ljubeznivi slavnostni govornik, profesor dr. A. Medved, daleko sloveči proslavljalec Slomškov. Pričenjajoč svoj govor, je rekel, da smo Jareninčani še posebno dolžni slaviti Slomška ob stoletnici njegovega rojstva, ker je on posebno cenil Jarenino, jo večkrat obiskal ter prelepo opisal življenje za jareninsko župnijo prezasluznega častnega kanonika in dekana Franca Čepeja. Nato nam je v navdušeni besedi opisal Slomška kot bogoljuba in rodoljuba. Slomšek — sam vzgled najlepši pobožnega moža — je veliko storil za utrditev sv. katoliške vere med Slovenci. Delal je z besedo in s pismom. Kdo ne pozna zlatavrednih molitvenikov »Življenja srečen pot za mladeniče«, in »Krščansko devišstvo«? Bil je najslavnejši slovenski pridigar v tem stoletju. Slovenski narod do sedaj gotovo ni imel večjega rodoljuba, narodnjaka, kot je bil škof Slomšek. Brezštevilne so njegove zasluge za napredek našega materinega jezika, našega slovstva. Ustanovil je leta 1852 najslavnejšo družbo slovensko, kakoršne nima nobeden narod na svetu, družbo sv. Mohorja. S svojimi »Drobtinicami«, katerih je izšlo za nje-

govega življenja 17 letnikov, je položil temelj narodnemu probujenju posebno na Štajerskem in Koroskem. Slomšek je bil najslavnejši slovenski vzgojitelj; sam je pisal šolske knjige, vsodbujal učitelje k ljubezni do šole, vpeljal nedeljske šole; vse to je delal, dobro vedoč, da je dobra krščanska in narodna šola zibelka narodnega preporeka in napredka. Bil je Slomšek tudi velik avstrijski domoljub: vzorna je bila njegova ljubezen do cesarja in do Avstrije. Ob vojskinem času je celo zlagal navdušene bojne pesmi za slovenske vojake. Ni ga bilo skofa v Avstriji, ki bi storil kaj takega. Zato je vsa Avstrija dolžna slaviti 100. obletnico velikega domoljuba Slomška, ki kljub svojim zaslugam v svojem življenju od države ni dobil nobenega odlikovanja. Še mnogo drugih značilnih potez nam je omenil slavnostni govornik. Končujoč je zaklical trikratni »slava« Slomšku, ves zbrani narod pa mu je pritrdil, zajedno pa tudi slavnemu govorniku v zahvalo zaklical trikratni »živio!« Ljudstvo je bilo ganjeno od govornikovih besed — šle so k srcu, spoznalo je v Slomšku svojega največjega prijatelja in posebnega dobrotnika.

Sedaj zapoje mešani zbor »Nazaj v planinski raj«, Dankova Micika pa lepo deklamuje Slomškovimi pesmici: »Slovo solčavskim planinam« in »Vijolici«. Mariborski pevci se oglasijo s pesmijo »Bodi zdrava domovina«, Sekolov Franček še navdušeno prednaša Slomškovo: Popotnica vojaška, drug deklamovalec pa Slomškovo: Vodniku; še se oglašé po vrsti večkrat domači mešani zbor in mariborski pevci — v pesmicah v srce segajočih ljudstvu pa se topi srce veselja nad milo donečo slovensko pesmijo. Pevci zapojó še zadnjo pesmico »Slovenec sem«, podpredsednik bralnega društva pa iskreno zahvali narod in rodoljube za obilno udeležbo in sodelovanje ter zaključí slavnost, katero je ves čas povelečevalo tudi mogočno streljanje iz topičev.

Nato se je vršila prosta zabava v gostilni Cvilakovi s petjem in nagovori. Vse je bilo veselo, navdušeno vsled krasnega izida Slomškove slavnosti. V zgodovini našega bralnega društva pa ostane letošnja Slomškova slavnost zapisana z zlatimi črkami kot jasen dokaz, kako se je ljudstvo slovensko ob meji hvaležno spominjalo svojega probuditelja, škofa Slomška, ob stoletnici njegovega rojstva.

Iz Ljutomera. Bralno društvo za ljutomersko okolico imelo je v nedeljo dne 1. t. m. svoj redni občni zbor. Udov je bilo nad sto navzočih. Podpredsednik otvori zborovanje, spominjaje se odslega č. g. Brgleza, sedanjega župnika v Tinjah, kateri je mnogo storil za ustanovitev društva, kakor tudi dejanski podpiral s knjigami in denarjem. Zborovalci zakličejo mu trikratni »Živeli«. Tajnik poroča, da društvo prvo leto svojega obstanka ni prirejalo Bog vé kakšnih veselí, ker se je denar porabil za društvene knjige in omaro, priredila se je samo ena veselica s pomočjo dijakov dne 30. julija 1899. Dobiček te veselice porabil se je za nakup časnikov in knjig. Društvo sme pa biti ponosno, ker šteje 187 udov. Blagajnica kaže preostanek. Račun se je odobril. Knjižničar poroča, da šteje društvena knjižnica 602 knjigi. Največ so darovali teh knjig č. gosp. narodnjaki iz Ljutomera, v prvi vrsti posojilnica — 20 gl. — in razni drugi zavodi. Hvala jim tem potom! Knjig se je prečitalo 2819 števil, torej lep vspeh! Gotovo ni nobenega bralnega društva, ki bi se zamoglo s takim številom ponašati. Društvo je bilo naročeno na deset iztisov »Slov. Gospodarja«, na deset iztisov »Domovine«, na deset iztisov »Kmetovalca« in na deset iztisov »Domoljuba«. Društvo izreče zahvalo vsem darovalcem časnikov. Novim predsednikom je izvoljen enoglasno č. g. Srabočan. Ostali odbor se konstituirá sledeče: podpredsed. in tajnik g. Fr. Čeh, učitelj; blagajnik gosp. Zacherl Fr., učitelj; knjižničar g. Megla Alojzij, in odbornik g. Jelen Jože, posestnik. Namestnikom sta bila izvo-

ljena gg. Dajčar Fran, posestnik na Kamenščaku, in Sršen Filip, posestnik na Podgradu. Ke je še bilo sprejetih nekaj nasvetov, in pristopilo nekaj novih udov, zaključilo se je zborovanje s trikratnim »Živio« na presvetlega cesarja.

Iz Kozjega. Slavnost našega bralnega društva v čast sv. Cirila in Metoda obnesla se je jako sijajno. Velikanski kres in pokanje topičev oznanjalo je svetu, da tudi v tem zapuščenem kotiču živi zaveden rod, ki vé ceniti velikanske zasluge naših blagovestnikov za naš narod. Ta slavnost pa je tudi bila glasen opomin na uho naših nasprotnikov, opomin, da hočemo mi Kozje za-se ohraniti, in da naj naši nasprotniki v stran vržejo vsako nado na povrnitev poprejšnjih posilinemskih časov. To si naj za uho zapíšejo Bahčič, Sartorček in drugi prvaki iz nemškega tabora. »Proč je proč«.

Tudi za Pirhovega Janezeka bi bilo dobro, da bi bil manj nemški. Tega mesarja bomo morali tam prijeti, kjer je najbolj živ; potem bo morda utihnil. Ko je zadnjič videl priprave h kresu, rekel je neki ženski besede, ki jih Slovenci ne bomo hitro pozabili. Prej še lahko pozabimo na njegovo mesnico.

Zadnji dopis iz Kozjega je naše »Nemce« hudo spekel. Seveda, resnica boli. A tako počeegetanje je časi jako koristno. Le glejte, da Vas ne začnemo čisto drugače krtačiti. Zatorej le ponižno v našem slovenskem Kozjem!

»Štajerec« ali »giftna krota« našel je tudi k nam pot. Pol ure smo se dobro imeli s to smešno spako, potem pa proč, proč se Ti pober; poslali smo ga nazaj. Takšne hrane mi ne maramo, smo boljše vajeni.

Še nekaj: Na sodniškem poslopji se zdaj ni dvojezične table. Če je ne bo kmalu, vzeli bomo ostrejšje pero v roke.

Slovenci! Dne 5. avgusta pojdemo v velikem številu k Slomškovi slavnosti v Poniško, da bo tudi naš okraj tam častno zastopan.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Osebnosti. Profesorji so postali gg. J. Kardinar na celjski gimnaziji, K. Vrstovšek pa na mariborski. V Maribor pride na gimnazijo za profesorja Julij Miklau iz Brna.

Imenovanje. Osrednja komisija za umetniške spomenike je imenovala preč. gosp. kanonika dr. Jožefa Pajeka svojim dopisovalnim članom.

Grozna smrt. V Mariboru so se dne 6. julija dopoldne splašili konji z vozom, na katerem so bili naloženi sodčki za pivo. V ozki barvarski ulici jim je prišel nasproti nožarski mojster V. Vrba, ki pa se ni mogel ogniti. Voz ga je najprej pritisnil ob zid, potem je pa padel pod kolesa, ki so mu pretrgala trebuh in ga tudi sicer znatno poškodovala. Konja sta dirjala naprej, dokler nista na ovinku šolske ulice padla in prevrnila voza z vozačem vred. Poškodovanega Vrbo so prenesli v bolnico, a je že mej potjo umrl.

Kresovi v proslavo Sv. Cirila in Metoda. Konjiški Slovenci napravili so sijajni kres s krasnim petjem, umetnim ognjem in streljanjem. Pokazali so s tem, da niso samo verni katoličani, ampak tudi zavedni in odločni Slovenci. Da konjiškim Nemcem (?) to ni bilo po godu, se razume. Poskušali so to zabraniti, pa se jim ni posrečilo. Slovenci so tem slovesnejše proslavljali god slovanskih blagovestnikov. Vsa čast vrlim in zavednim konjiškim slovincem! Živeli! — V petek na večer gorelo je v Kostrivniški župniji 12 kresov. Posebna radost in veselje sta se razodevala pri Muškerčevem kresu v Brezji, ki je gorel skoraj eno uro. Gromeli so topiči, srca so se v nemala slovenske navdušenosti,